

A jövedelemadó alól mentes szolgálati járandóság mérvének a megállapításánál tehát azt kell vizsgálni, hogy mekkora az a jövedelem, amely az alkalmazottak kereseti adója alá esik és ha ez a jövedelem — vagyis az alkalmazottak kereseti adójának alapja — a 3600 pengőt nem haladja meg, akkor nem esik jövedelemadó alá.

Az 1927. évi 300/P. M. számú H. Ö. 16. §-ának 1. bekezdése szerint a szolgálati viszonyból eredő járandóság teljes összegében adó alá esik és abból levonásnak helye nincs és miután a jövedelemadó alól az évi 3600 pengőt meg nem haladó alkalmazottak kereseti adója alá eső szolgálati illetmények mentesek, az adómentesség elbírálásánál azt kell vizsgálni, hogy a szolgálati illetmény minő összegben vonatott az alkalmazottak kereseti adója alá. Miután pedig az alkalmazottak kereseti adója alapjának a megállapításánál a szolgálati járandóságból a járandóságot terhelő adó, nyugdíjjárulék, betegsegélyezési járulék, stb. nem hozható levonásba, a jövedelemadó alól mentes 3600 pengő minimum megállapításánál sem szabad a szolgálati járandóság összegéből bármi címen levonásokat eszközölni.

A kényszeregyezési eljárásban, eljárások egyesítése esetében minden egyes egyesített kényszeregyezési eljárástól külön-külön jár az illeték. (Közigazgatási Bíróság 1667. sz. elvi jelentőségű határozata.) Az illeték tárgya: a panaszosok ellen külön-külön folyamatba tett, utóbb egyesített eljárásban 1925. évi december hó 24-én kötött kényszeregyezés.

Az illetéket a B. B. vagyonleltárában feltüntetett 562,875.929 koronának megfelelő 38.814 aranykorona passzívra után, az ily összegről járó 3 százalékos illeték fele részében szabták ki és azt a pénzügyigazgatóság is fenntartotta.

A panaszosok ezt azért támadják meg, mert szerintük az illeték legfőljebb 14.000 aranykorona után, a megfelelő ítéleti illeték negyed részében szabható ki.

A bíróság a panaszt csak részben találta alaposnak.

A csődönkívüli kényszeregyezésre vonatkozó eljárás tárgyában kiadott 1915. évi 4070. M. E. számú kormányrendelet 70. §-a szerint az illetékkötelezettségre a kényszeregyezési eljárásban is az 1914. évi XLIII. t.-c. 81. §-ának rendelkezései az irányadók, melyek szerint a csődbíróságnál kötött egyezés a törvény 21. §-ában megszabott illeték alá esik. E §. szerint pedig az egyezségtől egynegyed része jár annak az illetéknek, amely az eljárás tárgyának alapul vétele mellett az ítélettől járna.

Az eljárásnak mind az a követelés tárgya, amely felett a bíróságnak valamely irányban döntenie kell. Minthogy pedig a kényszeregyezési eljárásban a bíróságnak az összes bejelentések felett kell döntenie, hogy azokból melyeket lehet

a hitelezői szavazatok érvényessége szempontjából számításba venni és melyeket nem: ennél fogva az eljárás tárgyának értékeül a bejelentett követelések összege veendő, mely a táblás kimutatások szerint a B. B. elleni eljárásban a kamatok nélkül 469.232.599 koronát, a B. B.-né elleni eljárásban pedig 225.120.000 koronát tett ki.

Minthogy továbbá az egyezség után járó illeték mennyisége az eljárás tárgyának értékétől fizetendő ítéleti illeték mérvétől függ: a hivatkozott t.-c. 36. §-ának ama rendelkezését, hogy az egy eljárásba egyesített pereknél az ítéleti illetéket minden egyes pertárgy értékétől külön kell leróni, — az egyesített kényszer egyezségi eljárásban kötött egyezség után járó illeték kiszabásánál is alkalmazni kell.

A B. B. elleni eljárás értéke 32.360 aranykorona, a neje elleni eljárás értéke pedig 15.525 aranykorona 52 fillér, kikerekítve 15.530 aranykorona. A 3 százalékos ítéleti illeték fejében járna az előbbi összegből 970 aranykorona 80 fillér, az utóbbi-tól 465 aranykorona 90 fillér, összesen 1436 aranykorona 70 fillér, az ennek megfelelő egyezségi illeték tehát 359 aranykorona 10 fillér, miért is a rendelkező rész szerint kellett határozni.

Butorozott szoba bérbeadásából származó bevétel csak akkor esik forgalmi adó alá, ha a bérbeadás üzletszerűen történik. (Közigazgatási Bíróság 146. számú jogegységi megállapodása.) Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 30. §-ának 1. bekezdése értelmében az általános forgalmi adó tárgya az „önálló kereseti tevékenység körében történt áruszállítás vagy bármely munkateljesítmény“, alanya pedig a 29. §. 1. bekezdése értelmében „mindenki, aki belföldön az őstermeléstől különböző, bármily önálló, bevétel elérésére irányuló tevékenységet fejt ki.“

Azt, hogy valamely tevékenység mikor minősíthető kereseti jellegűnek, a törvény végrehajtása tárgyában kiadott 130 000/1921. számú Utasítás 8. §-a állapítja meg, kimondván, hogy valamely tevékenység kereseti jellegű és így általános forgalmi adó alá esik akkor, ha az illető foglalkozásának, illetve hivatásának tekintendő.

Az adó alóli mentességet a törvény 37 §-a tartalmazza. Ennek 15. pontja kifejezetten mentesíti az ingatlan bérbeadásából származó bevételeket, kivéve a berendezett helyiségek üzletszerű bérbeadását, amelyből származó bevétel tehát az előbb említett rendelkezések értelmében adóköteles.

A szóbanforgó kérdést ezek szerint az üzletszerűség megállapítása dönti el, azaz azt kell megállapítani, hogy butorozott helyiség, vagy helyiségek bérbeadása mikor üzletszerű. Addig, míg az üzletszerűség be nem áll, míg a bérbeadás az illető foglalkozásának vagy hivatásának nem tekinthető, nincs adókötelezettség.